

Antisemitismen och fallet Corbyn

I april kom en rapport som visade att högerfalangen i brittiska Labour systematiskt underminerat och saboterat partiets verksamhet för att misskreditera och bli av med Corbyn. Detta gällde även inför ”Brexitvalet” som blev ett bakslag för Labour. (Se lästipsen nedan).

Nu har det kommit en rapport om antisemitismen i Labour, utarbetad av EHRC (Equality and Human Rights Commission), som är en statligt initierad organisation som arbetar för jämlikhet och mot diskriminering. Denna rapport har den nya Labour-ledningen utnyttjat för att suspendera Corbyn under den fortsatta utredningen, trots att rapporten inte visar något som borde föranleda detta, vilket flera av artiklarna nedan konstaterar.

Men i Sverige finns tyvärr journalister som (av okunnighet?) sluter upp i hetsen mot Corbyn. Jag tycker dock att man kunde förvänta sig av en tidning som *ETC*, och särskilt dess ansvarige utgivare Andreas Gustavsson, inte skulle hamna i det sällskapet. Men tyvärr: i Twitter 29/10 deklarerade han: ”Det här är rätt beslut. Labour har grovt misslyckats städa ut antisemitismen.” Han följde upp detta lite senare med orden: ”Jag tror att Corbyn varit en del av problemet, ja. Och han gör sig omöjlig med senaste uttalandet. Men tyvärr är ju partiets revanschistiska höger ingen garanti för att Labour gör upp med detta en gång för alla.”

Som framgår av följande artiklar så kan man fråga sig om AG överhuvudtaget orkat sätta sig in i saken. Det finns inget märkligt i Corbyns ”senaste uttalande”. Och att Corbyn länge varit utsatt för en osaklig, politiskt motiverad hetskampanj är ingen nyhet, vilket de följande lästipsen dokumenterar. Man undrar följaktligen var egentligen AG står politiskt och vart *ETC* är på väg? Tror man att det bästa sättet att klara *ETC* är att gira åt höger? I själva verket kommer man i så fall signera tidningens egen dödsdom.

Lästips – bakgrunden

[Om Corbyn och Labourpartiets påstådda antisemitism](#) (augusti 2018)

[Jeremy Corbyn och antisemitismen \(artikelsamling\)](#). (oktober 2018)

[Bokslut över valet i Storbritannien](#) (februari 2020)

[Labour-högern saboterade Corbyns valkampanj!](#) (april 2020)

[Jeremy Corbyns motståndare brände ner huset för att stoppa honom](#) (juni 2020)

MF 4/11 2020

Innehåll

eFOLKET	1
<i>Jeremy Corbyn suspenderas ur Labourpartiet</i>	1
Flamman	2
<i>Corbyns avstängning kan visa sig vara ett gigantiskt självmål</i>	2
Internationalen	4
<i>Avstängningen handlar om att krossa vänstern</i>	4
Pepprat Rödgrönt	7
<i>Men vad är då antisemitism – och vad är inte antisemitism?</i>	7

eFOLKET

Jeremy Corbyn suspenderas ur Labourpartiet

Peter Widén

eFOLKET 30/10 2020 (även i *Internationalen* 6/11)

Hur kommer man åt en man som stått upp för jämlikhet, antirasism, fred och avrustning och anti-imperialism i hela sitt liv? Ett svar på den frågan ser vi just nu i Storbritannien. Där har nu under ett par år pågått en av de smutsigaste kampanjer som sett dagens ljus. Kampanjens målsättning har varit att framställa Corbyn som antisemit (det vill säga att han skulle hysa fördomar mot judar) eller alternativt att han inte vågar rensa ut antisemiter inom Labourpartiet.

Sanningen är ju att de som nu riktar anklagelser mot honom vet att de inte är sanna. Vad de varit och är ute efter är att maximalt skada honom. Så låt oss se vad som ligger bakom kampanjen och vilka lärdomar anständigt tänkande människor måste dra.

Jeremy Corbyn föddes 1949. För vänsterinriktade ungdomar i denna generation var hatet mot nazismens förbrytelser en grundsten i formeringen av politisk identitet. Att bli kallad för antisemit är en av de värsta anklagelser en socialist från denna generation kan få. Detta vet dom som slungar ut dessa lögnaktiga anklagelser. Det är därför dom gör det.

Det finns flera skäl. Ett är politiska motståndares önskan att i det här fallet helt enkelt skada Corbyn maximalt, den politiska fiendtligheten mot Corbyn finns både i det konservativa partiet och inom Labourpartiets högerflygel.

För det konservativa partiet finns också en önskan att genom att sprida budskapet att det finns antisemitism inom Labour vinna stöd bland brittiska judar.

Sedan vet vi också att det inom den pro-israeliska lobbyen finns en strategi att försöka koppla all kritik av staten Israel till antisemitism.

Jeremy Corbyn är medlem i Palestine Solidarity Campaign. Han är alltså motståndare till den israeliska politiken gentemot palestinierna. Det Israeliska Arbetarpartiet avbröt alla kontakter med Corbyn. Den brittiska parlamentsledamoten Margaret Hodge (Labour) har i parlamentet anklagat Corbyn för att vara antisemit och rasist. Bara att tvinga Corbyn i svaromål är ett sätt att förnedra honom. Han tvingades att försäkra att han inte står för åsikter som han i verkligheten varit motståndare till och avskytt i hela sitt liv. Han har förklarat att eventuella Labour-medlemmar som uttryckt antisemitiska åsikter inte kan vara hans supportrar och att de om de gjort detta inte har någon plats i partiet. Den som vill se en dokumentation av Corbyns livslånga engagemang mot antisemitismen kan gå in på <https://efolket.eu/corbyns-livslanga-kamp-mot-antisemitism/>

Men de som hetsar mot honom lät sej inte nöjas. Dom krävde att Labourpartiet skulle anta den lista av ståndpunkter som organisationen The International Holocaust Remembrance Alliance (IHRA) satt upp och som denna organisation menar definierar antisemitism. Labourpartiet under Corbyn accepterade denna lista utom en punkt som lyder: "Att påstå att Israels existens som stat är ett rasistiskt projekt".

Corbyn-hatarna gick vidare i sin hets eftersom Labour uteslöt denna punkt som definition av antisemitism.

Att påstå att den som tar avstånd från det koloniala projektet Israel skulle vara antisemit är ett medvetet sätt att blanda bort korten. Jeremy Corbyn är naturligtvis en svuren motståndare till antisemitism samtidigt som han är för palestiniernas rätt till en stat.

Att säga att denna kolonialism inte kan accepteras men att de som tagit över palestiniernas land kan erbjudas medborgarskap i ett gemensamt land med demokratiska rättigheter för alla, är det antisemitism? Naturligtvis inte. Det handlar om att inte acceptera etnisk rensning och kolonialism. Det är antirasism.

När nu Corbyn suspenderas (avstängs för att senare kunna uteslutas) ur Labour-partiet handlar det om Labourhögerns försök att kämpa ner den vänster som växte sej så kraftig under Corbyns tid som partiledare.

Den nye partiledaren, Sir Keir Stammer har låtit partisekreteraren David Evans hålla i yxan. Ivrigt påhejade av olika representanter för labourhögern och den pro-israeliska lobbyen inom partiet.

Corbyn nekar naturligtvis inte till att det funnits antisemitiska krafter i partiet men menar att han och hans partiledning gjorde vad dom kunde för att ta itu med dessa. Dessutom menar Corbyn att storleken på problemet har överdrivits. Detta har Stammer och Evans gjort till den konkreta anledningen till suspenderingen. Corbyn anklagas för att förminska problemet.

Herrarna Stammer och Evans hade dock inte räknat med den ilska som deras konspiration nu lett till. Generalsekreteraren för den stora fackföreningen "Unite", Len McCluskey har uppmanat Sir Keir och David Evans att ta tillbaka suspenderingen och McCluskey ser kaos och förlorade möjligheter att vinna nästa val framför sej om den nuvarande partiledningen fortsätter på den inslagna vägen.

"Momentum", den rörelse inom Labour som skapades för att stödja Corbyn inom Labour mobiliserar nu.

Låt oss titta på meningen i Corbyns svar på den interna undersökningen. Den mening som använts för att suspendera honom:

"En antisemit är en för mycket, men storleken på problemet var också dramatiskt överdriven på grund av politiska orsaker. Överdrivna av våra motståndare inom och utom partiet och lika mycket av media".

Den som följt med i turerna i kampanjen mot Jeremy Corbyn inser att detta är en bra och sanningsenlig beskrivning. För detta blev han suspenderad.

Nu måste den socialistiska vänstern ställas på fötter. Hederlighet och anständighet kräver att lögnkampanjen slås tillbaka. Suspenderingen måste hävas!

Flamman

Corbyns avstängning kan visa sig vara ett gigantiskt självmål

Jonas Elvander

Flamman 30/10 2020

Med avstängningen av Jeremy Corbyn har det brittiska Labour-partiets nya ledning visat att den är beredd att både ge efter för mediedrev och sätta sitt unikt stora medlemsantal på spel.

I torsdags publicerade den brittiska myndigheten Equality and Human Rights Commission sin rapport om anklagelserna om antisemitism mot Labour-partiet. Rapporten redogör på ett torrt och nyktert sätt för hur många av de fall som ligger till grund för anklagelserna om att Labour skulle vara infekterat av "institutionell rasism" – och som blivit vida kända genom det mediedrev som förföljde den förre partiledaren Jeremy Corbyn tills han avgick i våras – hanterades av den dåvarande partiledningen. Slutsatserna är att Labour bröt mot den så

kallade "equality act", en lag som skyddar medborgare från olika former av diskriminering, dels genom trakasserier från partimedlemmar, och dels genom "indirekt diskriminering" – otillbörlig påverkan av och oklara svar på anmälningsärenden, samt bristfällig utbildning.

Men rapporten slår inte fast att partiet var präglad av institutionell rasism och den anklagar heller inte Corbyn själv för att ha gett uttryck för antisemitism. Tvärtom rekommenderar den att fokus flyttas *från* den tidigare partiledningen. Den nämner inte heller den interna Labour-rapport som kom i våras och som visade att Corbyns fiender valde att inte reagera på det lilla antalet anklagelser om antisemitism för att skada honom. Partiet har fått till den 10 december på sig att presentera ett åtgärdsprogram för att komma till rätta med problemet.

Corbyn reagerade direkt på rapporten med ett uttalande i vilket han bland annat sade:

"En enda antisemit är en för mycket, men vidden av problemet överdrevs av politiska skäl av våra motståndare i och utanför partiet, såväl som av stora delar av media."

Det är också sant. Enligt en undersökning som gjordes förra året tror en majoritet av tillfrågade briter att en tredjedel av Labours medlemmar har straffats för antisemitism, medan antalet i själva verket är runt 0,3 procent.

Labours nye ledare Keir Starmer hade redan förberett ett tal i vilket han accepterade rapportens slutsatser och bad Storbritanniens judar om ursäkt å hela partiets vägnar. Inga planer fanns på att vidta åtgärder mot den tidigare ledningen. Men när Starmer bads reagera på Corbyns uttalande sade han att han skulle studera det "noggrant". Ett par timmar senare hade Corbyn stängts av från partiet.

Starmers drag, som gick länge än vad flera judiska organisationer krävt, var drastiskt och överdrivet men knappast oväntat. Kampen mot antisemitismen, definierad på bredast möjliga sätt, har gjorts till högsta prioritet sedan han valdes till partiledare. I våras sparkade han till exempel sin tidigare rival om ledarposten Rebecca Long-Bailey från partistyrelsen för att ha uttryckt sig gillande om en intervju där en skådespelerska, bland mycket annat, sade att USA:s polis lärt sig dödliga metoder av israelisk säkerhetstjänst. Det hela liknar allt mer en ursäkt för att rensa ut Labours vänsterfraktion ur partiet.

Men Starmers försök att driva partiet tillbaka mot mitten är förenat med stora risker. Om Corbyn, som nu ska utredas, inte släpps tillbaka in i partiet är det troligt att stora delar av de hundratusentals medlemmar som anslöt sig till partiet under hans ledning kommer att lämna det igen. Konflikten mellan vänstern och högern i Labour kommer bara att växa sig djupare och dela partiet ytterligare, något som underminerar chanserna att vinna nästa parlamentsval. Som Aaron Bastani på Novara Media påpekat var det precis det som hände när Labour gjorde en första högersväng på 1980-talet och valde Neil Kinnock till ledare. Han fokuserade på att attackera vänstern i partiet och spä på fraktionsstriderna snarare än att ena partiet. Labour förlorade två val under hans ledarskap.

Starmer har dock satt sig i en rävsax. Om han släpper in Corbyn i partiet igen kommer han att framstå som svag och obeslutsam. Han kan därför komma tvingas att helt utesluta Corbyn, vare sig han vill eller inte. Om det vore fallet är frågan om de över 300 000 medlemmarna som gick med i partiet på grund av Corbyn lämnar det med honom.

Internationalen

Avstängningen handlar om att krossa vänstern

Ronan Burtenshaw

Internationalen 6/11 2020

Keir Starmer's grundlösa beslut att stänga av Labourpartiets tidigare ledare Jeremy Corbyn är ett genomskinligt angrepp på vänstern. Labours medlemmar måste kämpa mot det, annars kommer allt som Corbyn stod för att försvinna med honom.

Den 29 oktober släpptes EHRC:s rapport om tvisten rörande Labours antisemitism.

Tvärtemot båda sidors domedagsprofetior – att den skulle beteckna partiet som institutionellt antisemitiskt eller personligen anklaga Jeremy Corbyn och hans team – var det ett sansat och ärligt dokument som riktade in sig på procedurfrågor. Vid lunchtid verkade det troligt att det skulle accepteras brett i hela Labourpartiet.

Rapporten konstaterade att Labour saknade metoder för att hantera klagomål om antisemitism. Dess strukturer var för svaga, de var utsatta för politiska påtryckningar, underbemäddade och saknade ordentlig vägledning. Personalen hade inte fått lämplig skolning. Det mest förödande undersökningsfyndet – om trakasserier – gällde två fall där partirepresentanter, den tidigare borgmästaren Ken Livingstone och en kommunfullmäktige från Lancashire, hade fällt antisemitiska kommentarer. Rapporten kritiserade Corbyns ledningen för att vara ineffektiv i sin hantering av dessa frågor, men gjorde inga svepande påståenden om att den var delaktig i antisemitismen.

Jeremy Corbyns svar på rapporten var lika sansat. Han accepterade rapportens kritik, uppmuntrade att dess rön skulle tillämpas och erbjöd en ursäkt till de judiska medlemmar vars klagomål hade missköts. ”Judiska medlemmar i vårt parti och i samhället i stort gjorde rätt i att förvänta sig att vi skulle ta itu med det”, sa han, ”och jag beklagar att det tog längre tid att genomföra den förändringen än det skulle.”

Som förväntat försvarade han också det han hade gjort. Corbyn påpekade att många av de metoder som kritiserades föregick hans ledarskap – vilket rapporten själv medger – och efter 2018 ersattes av mer robusta metoder. Han accepterade inte rapportens samtliga fynd, men det är knappast en överraskning med en kritisk rapport på 129 sidor som tacklar ett så kontroversiellt ämne.

Han sa också att ”storleken på problemet var också dramatiskt överdriven på grund av politiska orsaker. Överdrivet av våra motståndare inom och utom partiet och lika mycket av media”. Det är utan tvekan fallet – som vi känner till från den läckta rapporten, var enskilda klagande i vissa fall ansvariga för tusentals klagomål, varav den överväldigande majoriteten var ogrundade.

Till och med parlamentsledamöter uttalade sig i en del fall avseende antalet fall som inte kunde bevisas. Margaret Hodge sa till exempel att hon hade framfört 100 klagomål om antisemitism till partiet. Senare sipprade det ut att 80 av dessa gällde personer utan några som helst band till Labour – det vill säga, de var inte ens medlemmar, än mindre tjänstemän eller någon som EHRC skulle anse att partiet var juridiskt ansvarig för.

Om detta kan se ut som indiciebevisning, så är den övergripande effekten av sådana uttalanden mycket klarare. Förra året gjorde Survation en opinionsundersökning som frågade allmänheten hur stor del av Labourpartiets medlemmar som hade drabbats av klagomål om antisemitism. Resultatet blev att folk i genomsnitt trodde att 34% av Labours medlemmar

hade varit indragna i klagomål om antisemitism – mer än 200.000 personer. Bara 14% av de som svarade trodde att siffran var mindre än 10% av medlemmarna.

Det minskar inte EHRC-rapportens undersökningsfynd ett jota att konstatera att allmänhetens uppfattning om problemets omfattning var felaktig. Fynden av trakasserier gäller två tjänstemän, men till och med ”gränsfallen” var bara 18. Labourpartiet har en enorm skara valda tjänstemän och personal över hela landet – om vi räknar med alla 20, skulle fallen uppgå till en bråkdel av 1 procent.

Nog så viktigt är att rapporten själv konstaterar att Labours medlemmar borde tillåtas att delta i denna diskussion. Europakonventionens 10:e paragraf, säger den, ”kommer att skydda medlemmar i Labourpartiet som ... uttrycker sina uppfattningar om inre partiangelägenheter, som till exempel antisemitismens omfattning i partiet, utifrån sina egna erfarenheter och inom lagen.”

I grund och botten kräver EHRC:s rapport att vanlig rättvisa ska respekteras. De som anser att de har drabbats av missförhållanden eller en orättvis behandling ska kunna säga att deras klagomål till Labourpartiet kommer att bedömas opartiskt och att de kommer att få en rättvis behandling. Det är ett rimligt krav, speciellt när det handlar om rasism.

Men den gemensamma grundval som borde finnas om dessa frågor har omedelbart gått förlorad – just för att Labourledaren Keir Starmer och hans allierade, partiets generalsekreterare David Evans, beslutade att deras egna interna och fraktionsöverväganden var viktigare än att bygga upp en samsyn i hela partiet i kölvattnet till rapporten.

Det fanns inga rimliga grundvalar för att stänga av Jeremy Corbyn. Hans svar på rapporten var försiktigt och milt – så mycket att det inte ens orsakade särskilt mycket kritik från en okänt fientlig press. Det fanns förvisso inget i dess innehåll som kunde anses vara antisemitiskt. Själva avstängningen var ett hafsverk och undvek partiets egna system, som inte indikerar att Corbyn har blivit suspenderad.

När artikeln skrivs har David Evans inte ens kunnat säga vilken partistadga Corbyn påstods ha brutit med sitt uttalande – som utsedd stabsmedlem vägrade han igår kväll klargöra denna punkt för partiets Nationella verkställande kommitté. Under planeringen av en efterhandsmotivering kommer man nästan säkert att använda det svepande argumentet att han har bringat partiet i vanheder.

Keir Starmer – som trots svaga protester om motsatsen deltog i beslutet om avstängning – har varit mer öppen om hur han resonerar. Enligt hans uppfattning innebär Corbys uttalande att han betecknar antisemitismen som en fraktionsfråga och tonar ner dess betydelse. Men vem kan på allvar hävda att frågan inte har blivit en fraktionsfråga? EHRC:s rapport antyder själv det. Och den räknar uttryckligen med en diskussion om problemets omfattning – det, säger den, är inte antisemitiskt och borde vara en fråga om åsiktsfrihet för Labours samtliga medlemmar.

Corbys avstängning är helt i linje med Starmers förhållningssätt till ledarskapet sedan han vann tidigare i år. Han har hela tiden försökt marginalisera vänstern, och detta erbjöd den senaste möjligheten. Starmer såg chansen att få en klapp på axeln från Murdochpressen för sitt statsmannaskap, att visa sin egen makt i partiet och ge allmänheten en bild av hur mycket Labour stod ”under ett nytt ledarskap”.

Och för att göra det behövde han bara se till att partiets inbördeskrig skulle fortsätta i evighet, att dess medlemsmassor skulle lämna i tusental, dess fackligt anslutna skulle känna sig förrådade, och själva de löften om enhet på vilka han valdes skulle göras meningslösa. Det är den kohandel han har gjort – och alla i Labourpartiet ska veta det.

Under sin runda till TV-studiorna idag [30 oktober] framställde Starmer det som ett förnuftigt beslut. Han hävdade att han inte ville se ett inbördeskrig – men har helt uppenbart fört ett: genom att utestänga vänstern från ledande positioner; genom att utesluta Rebecca Long-Bailey från sitt skuggkabinett; genom att stöda utnämningen av en skamlöst fraktionell generalsekreterare; genom att använda partipiskan under omröstningarna om lagen om straffrihet för brittiska soldater som tjänstgör utomlands (Overseas Operations Bill) och om att godkänna att poliser och säkerhetspoliser som jobbar under täckmantel kan genomföra olaglig verksamhet (Spy Cops Bill); genom att hota parlamentsledamöter som röstar enligt sitt samvete; genom att överge politiska ståndpunkter som var grundvalen för hans mandat från medlemmarna bara för några månader sedan. Ända från början har det varit ett krig mot vänstern.

Labour befinner sig faktiskt i ett inbördeskrig. Men bara ena sidan strider. Hittills har vänstern till största delen varit desorganiserad och försagd. Det måste förändras. Verkligheten är att Jeremy Corbyn fortfarande åtnjuter utbredd respekt och beundran inom en stor del av partiet. Den överväldigande delen av medlemmarna – inklusive många tusen som röstade på Keir Starmer – drogs in i partiet under hans ledarskap.

De inspirerades av Corbyns vision om ett samhälle där miljontals människor inte skulle tvingas lida under förolämpning av förtryckande fattigdom, en vision som Starmers ledarskap sällan har frammanat, trots att den enorma krisen och regeringens svar på den har tvingat så många mot avgrunden.

De var också övertygade om att det fanns ett annat sätt att bedriva politik – ett som kunde vara mer deltagande, mer demokratiskt och mer engagerat i sociala rörelser utanför Westminster. Det är ett förhållningssätt som Starmer och hans grupp har bestämt sig för att avveckla i Labourpartiet, och återigen begränsa partiet till ett snävt parlamentarisk verktyg som bara ser sina egna medlemmar som ett besvär. Snart kommer de att sätta spiken i kistan genom att stänga lokalorganisationerna i bostadsområden.

Även fackföreningarna stödde Jeremy Corbyn – inte på grund av honom som individ, utan för att han gav framtidsutsikter av ett parti som verkligen skulle representera arbetarnas intressen i parlamentet. Labour skulle inte längre vara ett parti som vägrade upphäva antifackliga lagar i regeringen och fördömde strejkande arbetare i den nationella pressen. Keir Starmer lovade att denna vision av partiet skulle leva vidare under hans ledarskap. Som med så många andra av hans löften står det klart som dagen att det var en lögn.

Detta förbund – mellan medlemmarna och fackföreningarna – måste nu kliva fram och kräva att försöket att suddas ut de senaste fem åren, som allra tydligast uttrycks i avstängningen av Jeremy Corbyn från partiet, upphör. Tillsammans har de finansierat partiapparaten. De har också byggt upp den från dörr till dörr, ofta under bedrägliga förhållanden, och givit sin egen tid och arbete utan att få särskilt mycket uppskattning. De måste nu sätta käppar i hjulet för apparaten.

Med en regering som genom sin hantering av pandemin driver miljontals mot fattigdom och många mot döden, och mot bakgrund av en politisk scen som alltmer formas av personer som är skamlösa i sina strävanden att krossa de små rester av jämlikhet och demokrati som har överlevt de senaste decennierna, har Labours ledning bestämt sig för att föra krig mot vänstern. Det kan vi inte tillåta.

I så fall skulle det vara en garanti för att de kommande åren kommer att uppleva lite om ens någon meningsfull opposition mot marschen högerut socialt, kulturellt och ekonomiskt. Istället för att Labours medlemmar och anhängare kämpar aktivt för sina värderingar, kommer

de att bli tillsagda att bara vänta på ett val som kommer om några år, i Gud vet vilken sorts öken som Tory-regeringen har lämnat efter sig.

Var så säkra: om Jeremy Corbyn drivs ut ur Labourpartiet så kommer socialismen att uteslutas ur brittisk politik för överskådlig framtid. Vi måste bygga starkast möjliga allians för att säkerställa att denna avstängning upphävs.

Tidigare publicerat i *Jacobin Magazine*.

Översättning från engelska, *Göran Källqvist*.

Pepprat **Rödgrönt**

Men vad är då antisemitism – och vad är inte antisemitism?

Blog 30/10 2020

Anders Fraurud

För ungefär två veckor sedan skrev jag om antisemitismen som ”ett dödligt gift”. Det var med anledning av fallet Hamid Zafar som bland olika typer av reaktionära uppfattningar även uttryckt antisemitism.

Svensk antisemitism

Men vad menas då med antisemitism? Jag känner mig tvungen att skriva detta med anledning av det som nu händer i det brittiska Labourpartiet. Men först själva begreppet och vad det innefattar. Och låt oss då först stanna i Sverige och gå till [Svenska kommittén mot antisemitism \(SKMA\)](#). På deras hemsida finns en genomgång av begreppet. Den inleds så här:

Antisemitism betyder fördomar och fientlighet mot judar därför att de är judar. Det handlar dels om stereotypa föreställningar och myter, dels om en negativ inställning till judar som grupp. Antisemitism kan ta sig olika uttryck och variera i styrka. Den kan uppträda som allt ifrån ganska milda fördomar till ett ursinnigt hat. Den kan framträda som attityder och tankemönster men också som teologi och ideologi. Den kan yttra sig som verbala påståenden, social och legal diskriminering och våld. Som historien visar kan antisemitism även utmynna i fördrivning och folkmord.

Det är en bra definition. Det är också en definition som i huvudsak skulle kunna användas för att beskriva andra typer av rasism. Texten fortsätter med att gå igenom och förklara själva ordet, resonera om hur antisemitism kan förklaras och hur den yttrat sig i den moderna historien. Texten tar också upp olika stereotyper som är typiska för just denna rasism som

legenderna om ritualmord (dödande av kristna barn) och brunnsförgiftningar eller myterna om den penningdyrkande och snåle juden, eller den om den judiska världskonspirationen.

Exempel på antisemitism. Frankrike

Texten behandlar också frågan om förhållandet mellan antisemitism och kritik mot staten Israel. Där skriver man att:

Kritik av Israels politik är av självklara skäl inte antisemitism. Israel är en stat vars politik och agerande kan och bör granskas och kritiseras på samma sätt som andra staters politik och agerande.

Det är bra, och det skiljer enligt min erfarenhet SKMA från en del av dem som kallar sig "Israelvänner" som konsekvent avvisar all kritik mot den israeliska statsledningen som just antisemitism. En sådan person är till exempel kristdemokraten Adaktusson [som för några år sedan menade](#) att "Sveriges hållning" gentemot Israel "sanktionerar antisemitism". Så det finns skillnader och denna markering är viktig.

SKMA tar vidare upp "gränsen mellan kritik och fördomar" och menar att den överskrids:

... när antijudiska motiv vävs in i en politisk debatt. Till de antisemitiska bilder som emellanåt förekommer i debatten om Israel hör bland annat anklagelsen om Kristusmord, föreställningar om judendomen eller judar som hämndlystna och blodtörstiga, mytbildningar om judisk makt och konspirationer och likställanden mellan Israel och Nazityskland och mellan Israels politik och Förintelsen. Även i politiska teckningar som kommenterar Israel och sionismen förekommer i vissa fall stereotypa och rasistiska framställningar av judar

Även här håller jag med. Speciellt måste vi som kritiserar Israel och stödjer palestiniernas rättigheter vara uppmärksamma på sådant.

Jag instämmer också när man skriver att: "slutligen överskrids gränsen mellan antisemitism och politisk kritik när judar kollektivt hålls ansvariga för Israels politik". Samtidigt måste jag säga att just det är ett grepp som också används av en del s.k. Israelvänner som inte heller kan eller vill göra någon skillnad mellan staten Israel, israeler och judar.

Men däremot blir det mer problematiskt när man skriver att det också finns ”en antisionism som förvägrar judar rätten till politiskt självbestämmande men erkänner denna rätt för andra folk ....”.

Det här är ett helt abstrakt resonemang som helt bortser från den faktiska historien och framväxten av den nuvarande staten Israel. Resonemanget bortser ju från att staten Israel upprättades på bekostnad av ett annat folk, de palestinier som bodde i området innan men fördrevs därifrån. Liksom de 4,8 miljoner som lever i Gaza, Västbanken och östra Jerusalem eller de 1,2 miljoner som idag lever som andraklassens medborgare inom staten Israel. Hur vi ska förhålla oss till detta idag finns det olika uppfattningar om. Men att inte erkänna detta övergrepp och se problemet med denna fortgående etniska rensning, detta eskalerande våld och förtryck och den rasism som riktar sig mot palestinerna, det är för mig obegripligt.

Fördrivningen av palestinier 1948

När det gäller att erkänna olika folks rätt till självbestämmande så är min egen uppfattning att kampen för rätten till eget språk och egen kultur är en nödvändig del av kampen för all mänsklig frigörelse och demokrati. Men den rätten måste kunna förverkligas utan upprättande av nya stater. Speciellt om dessa stater bygger på tanken om att en nation = (bara) ett folk, eller sker på bekostnad av andra folk.

Jag anser alltså att SKMA tyvärr beskriver frågan på ett felaktigt sätt. Ett sätt som leder till att de som kritiserar Israel som ett kolonialt och rasistiskt projekt kan betecknas som antisemiter. Det innebär att till exempel den judiske historikern och statsvetaren Ilan Papé (som tvingades lämna Israel 2008) som skrivit om den etniska rensningen och som förordar ett demokratiskt Palestina för både judar och palestinier, hamnar i den kategorin. Jag håller alltså inte med här.

Om du vill läsa mer om dessa frågor och mina uppfattningar om dem så finns det en hel del artiklar på bloggen under kategorin Palestina/Israel, till exempel [en artikel från 2011 om filmen Gazas tårar](#) där jag tar upp dessa frågor i kommentarsfältet.

Men Corbyn då?

Nu [nås vi av nyheten](#) att den tidigare Labour-ledaren Jeremy Corbyn blir avstängd från partiet med hänvisning till en rapport om antisemitism i partiet under den tid då han ledde det. Tyvärr ser jag att ETC:s ansvarige utgivare **Andreas Gustavsson** tycker att detta är ”rätt beslut” [se bilden]. Självt tror jag inte på beskyllningarna om antisemitism mot

Jeremy Corbyn. Jag har inte sett några övertygande argument för det. Istället tror jag att detta handlar om att den högerfraktion med Keir Starmer i spetsen som tagit över ledningen i Labour använder detta för att komma åt Corbyn och vänstern inom partiet.

I ett uttalande med anledning av den rapport som ligger till grund för avstängningen säger Corbyn själv att:

Antisemitismen är absolut motbjudande, felaktig och ansvarig för några av mänsklighetens största brott. Som ledare för Labourpartiet var jag alltid fast besluten att eliminera alla former av rasism och utrota antisemitismens cancer. Jag har kämpat för att stödja judiska människor och samhällen hela mitt liv och jag kommer fortsätta göra det.

Jag tror att detta är helt sant. Ett sätt att se det finner du i en artikel på [nättidningen eFolket som innehåller en lång lista](#) med "axplock" över Corbyns livslånga kamp mot antisemitismen med början 1977 och fram till 2019.

Efter att han påpekat att de påbörjade åtgärder för att utesluta antisemiter 2015 – förhindrades av partibyråkratin men började nå framgång 2018 – säger Corbyn i uttalandet att:

'Den som påstår att det inte finns någon antisemitism i Labourpartiet har fel. Självklart finns det, som det finns i hela samhället, och ibland uttrycks det av folk som ser sig själva som varande vänster. En antisemit är en för mycket, men problemets omfattning var också

dramatiskt överskattat av politiska skäl av våra motståndare inom och utanför partiet, samt av mycket av media.

Att läsa vidare

Den som vill läsa mer om dessa beskyllningar mot Corbyn rekommenderar jag två artiklar av Daniel Finn i USA-tidskriften *Jacobin magazine* från 2018 och 2020: [Corbyns antisemitism](#) och [Corbyns motståndare brände ned huset](#). De är översatta till svenska på den utmärkta marxistarkiv.